

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **J. J.**, zast. Mgr. Dagmar Rezkovou Dřímalovou, advokátkou, se sídlem Muchova 9/223, Praha 6, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 3. 2010, č. j. 12 Ca 16/2008 – 27,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Zástupkyni žalobce Mgr. Dagmar Rezkové Dřímalové, advokátce, se sídlem Muchova 9/223, Praha 6, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši 1600 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalované ze dne 3. 11. 2008, č. j. 3331-9010-55-2.10.2008/Ho, bylo zamítnuto odvolání žalobce a byl potvrzen platební výměr č. 1246/2008 Pražské správy sociálního zabezpečení (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 31. 7. 2008, č. j. 21075/020-9014-31.7.2008/SV/1246. Tímto platebním výměrem správní orgán prvního stupně podle § 104c zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, v tehdy účinném znění (dále jen „zákon č. 582/1991 Sb.“), uložil žalobci jako osobě samostatně výdělečně činné (dále též „OSVČ“) uhradit doplatek na pojistném za rok 2003 ve výši 6572 Kč, doplatek na pojistném za rok 2004 ve výši 11 964 Kč, penále

z doplatku na pojistném za rok 1996 ve výši 447 Kč, penále z doplatku na pojistném za rok 1997 ve výši 5519 Kč, penále z doplatku na pojistném za rok 1998 ve výši 6341 Kč, penále z doplatku na pojistném za rok 2000 ve výši 7246 Kč, penále z doplatku na pojistném za rok 2002 ve výši 5032 Kč, penále z doplatku na pojistném za rok 2003 ve výši 3944 Kč, penále z doplatku na pojistném za rok 2004 ve výši 4367 Kč, penále ze záloh na důchodové pojištění za rok 2003 ve výši 1160 Kč a penále ze záloh na důchodové pojištění za rok 2004 ve výši 1521 Kč, tj. celkem doplatek na pojistném a penále ve výši 54 113 Kč.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná vyšla z toho, že ze spisové dokumentace bylo zjištěno, že žalobce vykonával samostatnou výdělečnou činnost od 1. 5. 1991 do 31. 12. 2004 a znovu od 1. 1. 2006 do 31. 12. 2006. Následně rekapitulovala žalobcem podané přehledy o příjmech a výdajích OSVČ za roky 1996, 1997, 1998, 2000, 2002, 2003 a 2004 a na jejich základě dospěla k závěru, že doplatky na pojistném, jakož i penále z doplatků na pojistném a penále ze záloh na důchodové pojištění byly vyměřeny v souladu s příslušnými ustanoveními zákona č. 582/1991 Sb.

Proti rozhodnutí žalované se žalobce bránil žalobou ze dne 3. 12. 2008, ve které navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení, a současně požádal o osvobození od soudních poplatků. Namítal nesprávnost výpočtu provedeného správním orgánem prvního stupně, neboť v roce 2006 již nepodnikal, od 24. 9. 2005 je ve starobním důchodu a výdělečnou činností se již nezabýval. Domněnka, že v roce 2006 podnikal, mohla podle žalobce vzniknout v důsledku podání daňového přiznání, v němž žalobce omylem vyplnil jinou kolonku v příslušném tiskopise. Na podporu svého tvrzení uvedl, že Finanční úřad v Praze – Modřanech na základě jeho odvolání a po doložení důchodového výměru tuto skutečnost akceptoval a zrušil rozhodnutí o žalobcově daňové povinnosti za rok 2006. Žalobce v tomto roce rovněž neměl uzavřenu smlouvu na provozní prostory, přičemž jím realizovanou činnost autoškoly není možno provádět bez učeben. Jeho nečinnost by bylo možno doložit též prostřednictvím matričních knih a dokumentace dopravního úřadu (Odboru dopravně správních agend), neboť se jedná o činnost podléhající přísné evidenci. Přihláška k samostatné výdělečné činnosti za rok 2006 je proto podle žalobce neúčinná, mimoto mu byla vnucena při jednání u správního orgánu prvního stupně. Vzhledem k tomu, že i finanční úřad chybu v psaní uznal, není důvodu k placení pojistného a dlužná částka, k jejímuž zaplacení je na základě napadeného rozhodnutí povinen, je pouze fiktivní.

Žalobce dále uvedl, že v projednávané věci byl v dřívější době ze stejných důvodů vydán a následně vymáhán platební výměr, výkon rozhodnutí byl ovšem usnesením ze dne 11. 3. 2008 (správně 11. 10. 2008), č. j. 45 E 824/2006 – 6, zastaven podle § 268 odst. 1 písm. c) zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád. Platební výměr, který je předmětem posouzení v nyní projednávané věci, je obsahově totožný s platebním výměrem, na jehož základě byl prováděn výše uvedený výkon rozhodnutí, je do něj toliko navíc zahrnut rok 2006, kdy však žalobce již nepodnikal. Vydání nového platebního výměru proto podle žalobce bránila překážka litispendence. Poukázal rovněž na soudní přezkum rozhodnutí žalované, kterým byl přiznán starobní důchod jeho manželce, konkrétně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2008, č. j. 4 Ads 94/2007 – 81, kterým byla zamítnuta kasační stížnost žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 5.

2007, č. j. 1 Cad 11/2006 – 60, jímž bylo zrušeno rozhodnutí žalované ze dne 18. 7. 2005, č. X, a věc byla vrácena žalované k dalšímu řízení.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 23. 3. 2010, č. j. 12 Ca 16/2008 – 27, žalobu zamítl a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění rozsudku poukázal na protokol ze dne 22. 1. 2008, č. 6/2008, o kontrole správnosti stanovení výše pojistného na důchodové pojištění, záloh na pojistné na důchodové pojištění a pojistného na nemocenské pojištění a jejich odvodu, provedené dne 21. 1. 2008 za účastni žalobce. Z protokolu vyplývá, že kontrolovaným obdobím byly roky 2005 – 2007, přičemž žalobce během kontroly uvedl, že v roce 2005 samostatnou výdělečnou činnost nevykonával, její výkon ukončil k 31. 12. 2004, a podal proto tiskopis „Oznámení OSVČ o ukončení výkonu samostatné výdělečné činnosti“. Prohlásil dále, že opětovně vykonával samostatnou výdělečnou činnost od 1. 1. 2006 do 31. 12. 2006, přičemž podal tiskopis „Oznámení o opětovném zahájení samostatné výdělečné činnosti“ od 1. 1. 2006 a tiskopis „Oznámení OSVČ o ukončení výkonu samostatné výdělečné činnosti“ k datu 31. 12. 2006. Žalobce byl s obsahem protokolu seznámen a potvrdil jej svým podpisem. Městský soud dále poukázal na sdělení Finančního úřadu v Praze - Modřanech ze dne 26. 1. 2009, který se na dotaz správního orgánu prvního stupně vyjádřil, že žalobce za zdaňovací období roku 2006 dosáhl příjmů ve výši 34 228 Kč a výdajů ve výši 17 114 Kč. Totožné částky přitom byly žalobcem uvedeny rovněž v přehledu o příjmech a výdajích za rok 2006, který žalobce předložil dne 31. 7. 2007 správnímu orgánu prvního stupně. Námitku, týkající se nesprávnosti výpočtu provedeného v platebním výměru vydaném správním orgánem prvního stupně, vycházející z chybného započtení podnikání žalobce v roce 2006, proto městský soud neshledal důvodnou.

Jako nedůvodnou vyhodnotil městský soud též námitku žalobce, že v této věci byl již dříve správním orgánem prvního stupně vydán a následně vymáhán platební výměr ze dne 23. 11. 2005, č. j. 21075/020-9014-23.11.2005/LR-2176, výkon rozhodnutí byl ovšem zastaven usnesením ze dne 11. 10. 2008, č. j. 45 E 824/2006 – 6. Uvedený platební výměr byl totiž následně zrušen, neboť vyšly najevo nové skutečnosti, které měly podstatný vliv na rozhodnutí, konkrétně zjištění, že žalobce vykonával od 1. 1. 2006 do 31. 12. 2006 samostatnou výdělečnou činnost. S ohledem na toto nové zjištění bylo ve věci rozhodnuto znovu, a je tedy zřejmé, že po zrušení původního platebního výměru ze dne 23. 11. 2005 byl rovněž zastaven na jeho základě prováděný výkon rozhodnutí. V tomto případě se proto nejedná o litispendenci, neboť předchozí platební výměr byl zrušen a nahradil ho platební výměr ze dne 31. 7. 2008, který je předmětem nynějšího řízení. Závěrem městský soud označil za nedůvodné rovněž námitky žalobce, týkající se postupu žalované v řízení o přiznání starobního důchodu manželce žalobce, neboť toto řízení nesouvisí s řízením v nyní projednávané věci.

Proti rozsudku Městského soudu v Praze se žalobce (dále též „stěžovatel“) bránil kasační stížností ze dne 6. 5. 2010, podanou z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a c) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), ve které stěžovatel namítal porušení práva na zákonného soudce a spravedlivý proces, neboť jeho věc byla na základě rozvrhu práce přidělena senátu, jehož předsedkyní je Mgr. Dana Černovská, která ve věci rovněž činila úkony. Napadený rozsudek ovšem podepsala

a ve věci zřejmě jednala předsedkyně senátu JUDr. Miroslava Hrehorová, přičemž Mgr. Dana Černovská byla jen soudcem, votantem. Dále namítal, že protokol o kontrole správnosti stanovení výše pojistného ze dne 22. 1. 2008, č. 6/2008, podepsal z donucení a na základě výhružek sankcemi ze strany příslušné úřednice, neboť pokud by nebylo vykázáno, že v roce 2006 vykonával samostatnou výdělečnou činnost, byla by věc promlčena. Stěžovatel v návaznosti na svá tvrzení v žalobě znovu zdůraznil, že od září 2005 pobíral starobní důchod a v roce 2006 již samostatnou výdělečnou činnost nevykonával, což lze podle stěžovatele snadno prokázat. Správní orgán je ovšem naopak povinen prokázat, že v roce 2006 stěžovatel samostatnou výdělečnou činnost skutečně vykonával. Vyslovil přesvědčení, že kdyby nebylo podvodně uvedeno, že v roce 2006 vykonával samostatnou výdělečnou činnost, byla by věc promlčena. Namítal též neúčinnost doručení napadeného rozsudku vhozením do domovní schránky dne 4. 5. 2010.

Podáním ze dne 25. 5. 2010 stěžovatel požádal o osvobození od soudních poplatků a podal návrh na ustanovení zástupce. Městský soud v Praze usnesením ze dne 22. 6. 2010, č. j. 12 Ca 16/2008 – 52, ustanovil stěžovateli pro řízení o kasační stížnosti zástupkyni Mgr. Dagmar Rezkovou Dřímalovou, advokátku, se sídlem Muchova 9/223, Praha 6.

V doplnění kasační stížnosti ze dne 8. 9. 2010, podaném na výzvu soudu prostřednictvím ustanovené zástupkyně stěžovatele, stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení. Zopakoval, že napadený rozsudek byl doručen vhozením do domovní schránky dne 4. 5. 2010, přičemž dne 21. 4. 2010 (jak je vyznačeno na doručence) ani později nebyla stěžovateli doručována ani předmětná zásilka, ani výzva k jejímu vyzvednutí na poště, a to přesto, že se stěžovatel v té době prokazatelně zdržoval v místě bydliště. Vyložil, že podnikatelskou činnost v oboru učitel autoškoly ukončil ke dni 31. 12. 2004 s tím, že následně v roce 2005 odešel do starobního důchodu a poté již i s ohledem na svůj zdravotní stav neprovozoval žádnou podnikatelskou činnost, tedy ani v roce 2006. O tom svědčí zejména to, že v roce 2006 neměl uzavřenu žádnou nájemní smlouvu na pronájem učeben či tzv. cvičné plochy, jež jsou pro výuku pravidel silničního provozu a praxi v řízení motorových vozidel zapotřebí. Stěžovatel v roce 2006 rovněž nehlásil na příslušný dopravní odbor Magistrátu hlavního města Prahy počty žáků přijatých k absolvování autoškoly, resp. závěrečných zkoušek, k čemuž by byl v případě provozování podnikání povinen. Omyl, že stěžovatel v roce 2006 podnikal, vznikl zřejmě tím, že stěžovatel při podání daňového přiznání vyplnil nesprávnou kolonku v tiskopise daňového přiznání. Finanční úřad v Praze - Modřanech ovšem stěžovatelův omyl uznal a rozhodnutím ze dne 7. 10. 2008, č. j. 121683/08/012911/8728, vyhověl odvolání stěžovatele v plném rozsahu a zrušil výzvu k zaplacení daňového nedoplatku. Podle názoru stěžovatele je zřejmé, že v předmětném roce 2006 stěžovatel již neprovozoval žádnou podnikatelskou činnost, a platební výměr byl tudíž správním orgánem prvního stupně vydán nesprávně. Na této skutečnosti nic nemění ani protokol ze dne 22. 1. 2008, č. 6/2008, který mimoto stěžovatel podepsal z donucení. Znovu poukázal též na odnětí věci zákonnému soudci.

Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 1. 6. 2010 toliko odkázala na své vyjádření k žalobě ze dne 1. 4. 2009, v němž s odkazem na obsah napadeného rozhodnutí setrvala na jeho správnosti.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že ji stěžovatel podal z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a c) s. ř. s. Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené *nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.* Nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení spočívá v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor, popřípadě je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen. Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené *vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.* Podle písm. c) téhož ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené *zmatečnosti řízení před soudem spočívající v tom, že chyběly podmínky řízení, ve věci rozhodoval vyloučený soudce nebo byl soud nesprávně obsazen, popřípadě bylo rozhodnuto v neprospěch účastníka v důsledku trestného činu soudce.*

Po přezkoumání kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že **kasační stížnost není důvodná**.

Podle § 10 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále jen „zákon o důchodovém pojištění"), ve znění účinném do 31. 12. 2003, *„je osoba samostatně výdělečně činná v kalendářním roce účastna pojištění, pokud její příjem ze samostatné výdělečné činnosti po odpočtu výdajů vynaložených na jeho dosažení, zajištění a udržení dosáhl v kalendářním roce aspoň šestinásobku částky, do níž se započítává plně část osobního vyměřovacího základu (§ 15 věta první a § 107 odst. 2); přitom je rozhodná výše částky, do níž se započítává plně část osobního vyměřovacího základu, která platí k 1. lednu kalendářního roku, za který se posuzuje účast na pojištění. Příjmy ze samostatné výdělečné činnosti a výdaje vynaložené na jejich dosažení, zajištění a udržení se posuzují podle zvláštního zákona."*

Podle § 10 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, ve znění účinném v roce 2004 *„je osoba samostatně výdělečně činná v kalendářním roce účastna pojištění po dobu, po kterou vykonávala hlavní samostatnou výdělečnou činnost."*

Podle § 20 odst. 1 věty první a druhé zákona č. 589/1992 Sb., o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, ve znění účinném do 31. 12. 2006 (dále jen „zákon č. 589/1992 Sb.") *„nebylo-li pojistné zaplaceno ve stanovené lhůtě anebo bylo-li zaplaceno v nižší částce, než ve které mělo být zaplaceno, je plátce pojistného*

povinen platit penále. Penále činí 0,1 % dlužné částky za každý kalendářní den, ve kterém některá z těchto skutečností trvala.“ Podle odst. 2 věty druhé téhož ustanovení „*se penále poprvé platí za kalendářní den, který bezprostředně následuje po dni splatnosti pojistného.*“

Podle odst. 5 věty první téhož ustanovení „*penále se neplatí za dobu, kdy osoba samostatně výdělečně činná nevykonává samostatně výdělečnou činnost.*“

Podle § 18 odst. 1 a 2 téhož zákona „*právo předepsat dlužné pojistné se promlčuje za 10 let ode dne splatnosti. Byl-li proveden úkon ke zjištění výše pojistného nebo jeho vyměření, plyne nová promlčecí lhůta ode dne, kdy se o tom plátce pojistného dozvěděl. Právo vymáhat pojistné se promlčuje za 10 let od právní moci platebního výměru, jímž bylo vyměřeno.*“

Podle § 20 odst. 9 zákona č. 589/1992 Sb., ve znění účinném do 31. 12. 2006, „*pokud jde o splatnost penále, způsob jeho placení, jeho vymáhání, promlčení a vracení přeplatku na penále, postupuje se stejně jako u pojistného.*“

Podle § 22a odst. 2 citovaného zákona „*má-li osoba samostatně výdělečně činná splatný závazek vůči okresní správě sociálního zabezpečení, použije se její platba nejprve na úhradu dlužných částek, a to v tomto pořadí:*

a) pokuty,

b) nejstarší nedoplatky pojistného na důchodové pojištění a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti,

c) běžné platby pojistného na důchodové pojištění a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti,

d) penále z dlužného pojistného na důchodové pojištění a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti,

e) nejstarší nedoplatky pojistného na nemocenské pojištění,

f) běžné platby pojistného na nemocenské pojištění,

g) penále z dlužného pojistného na nemocenské pojištění.“

V projednávané věci je především sporné, zda žalobce vykonával samostatnou výdělečnou činnost nejen od 1. 5. 1991 do 31. 12. 2004, ale znovu též od 1. 1. 2006 do 31. 12. 2006. Zatímco správní orgán prvního stupně, jakož i žalovaná vycházely z obou uvedených časových období, stěžovatel v řízení opakovaně tvrdil, že samostatnou výdělečnou činnost vykonával toliko do 31. 12. 2004, přičemž od září 2005 pobíral starobní důchod a v roce 2006 již samostatnou výdělečnou činnost nevykonával.

Ze správního spisu se podává, že v přehledu o příjmech a výdajích OSVČ za rok 2006 podle § 15 odst. 1 zákona č. 589/1992 Sb. ze dne 25. 7. 2007, který stěžovatel podal u správního orgánu prvního stupně dne 31. 7. 2007, vyznačil, že v roce 2006 vykonával vedlejší samostatnou výdělečnou činnost. V tomto přehledu dále udal za rok 2006 příjmy ve výši 34 228 Kč a výdaje ve výši 17 000 Kč a vyplnil, že vedlejší samostatnou výdělečnou činnost vykonával po dobu celých 12 měsíců. Současně vyznačil, že vzhledem k tomu, že v roce 2006 nedosáhl z výkonu vedlejší samostatné výdělečné činnosti zákonem stanoveného příjmu pro povinnou účast na důchodovém pojištění OSVČ, nepřihlašuje se k této účasti dnem podání přehledu. V této souvislosti je ovšem třeba konstatovat, že sporná je toliko skutečnost, zda stěžovatel v roce 2006 vykonával samostatnou výdělečnou

činnost, nikoliv, zda byl stěžovatel v tomto roce účasten na důchodovém pojištění. Předmětný platební výměr ze dne 31. 7. 2008 se týká doplatků na pojistném a penále naposledy za rok 2004, za rok 2006 tedy správní orgán prvního stupně stěžovateli úhradu žádných doplatků na pojistném či penále neuložil, jen do ukončení výkonu výdělečné činnosti (s přerušením roku 2005) bylo předepsáno k úhradě penále z předchozích jednotlivých doplatků.

Ze sdělení Finančního úřadu v Praze – Modřanech ze dne 26. 1. 2009, č. j. 7714/09/012912104772, zaslaného žalované na její žádost, vyplývá, že na základě vyměřovacího řízení bylo zjištěno, že stěžovatel jako daňový subjekt měl za zdaňovací období 2006 z podnikání a jiné samostatné výdělečné činnosti příjmy 34 228 Kč a výdaje 17 114 Kč.

V protokolu ze dne 22. 1. 2008, č. 6/2008, o kontrole správnosti stanovení výše pojistného na důchodové pojištění, záloh na pojistné na důchodové pojištění a pojistného na nemocenské pojištění a jejich odvodu, provedené z účetních dokladů OSVČ, se uvádí že dne 22. 1. 2008 se stěžovatel dostavil na pracoviště správního orgánu prvního stupně k projednání důchodového pojištění OSVČ za roky 2005 – 2007. Stěžovatel zde prohlásil, že v roce 2005 nevykonával samostatnou výdělečnou činnost. Činnost byla vykonávána opět od 1. 1. 2006 do 31. 12. 2006. Od 1. 1. 2007 již samostatnou výdělečnou činnost nevykonává. Stěžovatel proto vyplnil odhlášku k 31. 12. 2004, oznámení o zahájení samostatné výdělečné činnosti od 1. 1. 2006 a odhlášku k 31. 12. 2006. Stěžovatel svým podpisem potvrdil, že byl seznámen s obsahem protokolu a jeho stejnopis převzal dne 18. 9. 2006. Přestože datum převzetí protokolu bylo vyplněno zjevně chybně, nemění toto pochybení nic na skutečnosti, že stěžovatel byl s obsahem protokolu srozuměn a tento převzal.

Ve správním spise je dále založeno oznámení stěžovatele ze dne 22. 1. 2008 jako oznámení OSVČ, která přestala vykonávat samostatnou výdělečnou činnost z důvodu ukončení samostatné výdělečné činnosti, přičemž výkon samostatné výdělečné činnosti skončil dne 31. 12. 2004. V oznámení o zahájení (opětovném zahájení) samostatné výdělečné činnosti rovněž ze dne 22. 1. 2008 stěžovatel uvedl, že od 1. 1. 2006 (opětovně) zahájil samostatnou výdělečnou činnost, přičemž jako druh samostatné výdělečné činnosti udal „autoškola“. Ve spise je dále založeno oznámení stěžovatele taktéž ze dne 22. 1. 2008 jako oznámení OSVČ, která přestala vykonávat samostatnou výdělečnou činnost z důvodu ukončení samostatné výdělečné činnosti, přičemž výkon samostatné výdělečné činnosti skončil dne 31. 12. 2006.

Na základě citovaných podkladů Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou základní námitku stěžovatele a konstatuje, že správní orgány obou stupňů, jakož i městský soud dospěly ke správnému závěru, že stěžovatel v roce 2006 vykonával samostatnou výdělečnou činnost. Nejvyšší správní soud se nemohl ztotožnit s argumentací stěžovatele, že podnikatelskou činnost v oboru učitel autoškoly ukončil ke dni 31. 12. 2004 s tím, že následně v roce 2005 odešel do starobního důchodu a poté – tedy ani v roce 2006 – již i s ohledem na svůj zdravotní stav neprovozoval žádnou podnikatelskou činnost. Z citovaných dokumentů je nepochybné, že stěžovatel od 1. 1. 2006 do 31. 12. 2006 vykonával samostatnou výdělečnou činnost, když tuto skutečnost vůči správnímu orgánu

prvního stupně opakovaně deklaroval, a to zejména v jím podaném přehledu o příjmech a výdajích OSVČ za rok 2006, v němž stěžovatel vyznačil, že po dobu celých 12 měsíců roku 2006 vykonával vedlejší samostatnou výdělečnou činnost, přičemž vyčíslil též své příjmy a výdaje z tohoto podnikání. Až na drobnou odchylku na straně deklarovaných výdajů (17 144 Kč namísto 17 000 Kč, uváděných v přehledu o příjmech a výdajích) totožné příjmy a výdaje pak stěžovatel deklaroval i v daňovém přiznání za zdaňovací období roku 2006, podaném u příslušného Finančního úřadu v Praze – Modřanech. Nelze proto než konstatovat, že správní orgány vycházely při svém zjištění, že stěžovatel vykonával samostatnou výdělečnou činnost rovněž v roce 2006, z dostatečně zjištěného skutkového stavu.

Skutečnost, že v roce 2006 vykonával samostatnou výdělečnou činnost, stěžovatel výslovně potvrdil též do protokolu č. 6/2008 o projednání svého důchodového pojištění za roky 2005 – 2007, který byl sepsán dne 22. 1. 2008 a do něhož stěžovatel prohlásil, že v roce 2005 nevykonával samostatnou výdělečnou činnost, činnost byla vykonávána opět od 1. 1. 2006 do 31. 12. 2006 a od 1. 1. 2007 již samostatnou výdělečnou činnost nevykonává. Stěžovatel následně podpisem potvrdil, že byl seznámen s obsahem protokolu a převzal jeho stejnopis. Tentýž závěr vyplývá rovněž z celkem třech oznámení stěžovatele, která byla vůči správnímu orgánu prvního stupně učiněna téhož dne 22. 1. 2008, totiž oznámení, že přestal vykonávat samostatnou výdělečnou činnost dne 31. 12. 2004, oznámení, že (opětovně) zahájil samostatnou výdělečnou činnost od 1. 1. 2006 a oznámení, že přestal vykonávat samostatnou výdělečnou činnost dne 31. 12. 2006. Nejvyšší správní soud vyhodnotil jako toliko účelovou námitku stěžovatele, že protokol ze dne 22. 1. 2008, č. 6/2008, podepsal z donucení, když stěžovatel nijak nekonkretizoval, v čem mělo toto údajné bezprávní donucení ze strany příslušné pracovnice správního orgánu prvního stupně spočívat. Tuto skutečnost stěžovatel navíc žádným způsobem nenamítal bezprostředně poté, co byl uvedený protokol o kontrole sepsán, a tento argument poprvé použil teprve v žalobě ze dne 3. 12. 2008.

Pro výše uvedený závěr o vykonávání samostatné výdělečné činnosti v roce 2006 je irelevantní, že stěžovateli byl od 24. 9. 2005 přiznán starobní důchod, tedy v mezidobí mezi daty 31. 12. 2004, kdy přestal vykonávat samostatnou výdělečnou činnost, a 1. 1. 2006, kdy (opětovně) zahájil samostatnou výdělečnou činnost. Stejně tak nelze nijak zohlednit případné následné řízení před správcem daně, týkající se daňových povinností stěžovatele za rok 2006. Ze stěžovatelem předložených dokumentů ani další spisové přitom není patrné, čeho konkrétně se mělo takové řízení týkat a jaký byl jeho výsledek. Stejně tak nemohl Nejvyšší správní soud přihlédnout k (blíže nedoloženým) tvrzením stěžovatele, že v roce 2006 neměl uzavřenu nájemní smlouvu na pronájem učeben či cvičné plochy k výuce řízení motorových vozidel, jakož i že v tomto roce příslušnému správnímu orgánu na úseku dopravy neohlásil počty žáků přijatých k absolvování autoškoly, resp. závěrečných zkoušek. Nejvyšší správní soud je přitom nucen konstatovat, že stěžovatel svá tvrzení v tomto směru nedoložil žádnými listinami, navržením svědeckých výpovědí či jinými důkazními prostředky, a to tím spíše, když v řízení poukazoval na to, že jeho tvrzení v tomto směru lze snadno prokázat. V této souvislosti lze pro úplnost konstatovat, že z údajů živnostenského rejstříku, veřejně dostupných dálkovým přístupem, vyplývá, že stěžovatel byl v roce 2006 (a je doposud) držitelem příslušného živnostenského oprávnění k provozování autoškoly.

Toliko pro úplnost Nejvyšší správní soud uvádí, že i kdyby snad bylo třeba dospět k závěru, že stěžovatel v roce 2006 samostatnou výdělečnou činnost nevykonával, tato skutečnost by neměla významnější vliv na stanovení dlužné částky plynoucí z nedoplatků stěžovatele na pojistném, když předmětem napadeného rozhodnutí, resp. platebního výměru vydaného správním orgánem prvního stupně byl doplatek pojistného na sociální zabezpečení za roky 2003 a 2004 a penále z doplatku pojistného za roky 1996, 1997, 1998, 2000, 2002, 2003 a 2004, jakož i penále ze záloh za roky 2003 a 2004, a závěr, že stěžovatel vykonával samostatnou výdělečnou činnost rovněž v roce 2006, se projevila toliko zohledněním této skutečnosti a tomu odpovídajícím navýšení dlužných částek penále. V řízení nebylo sporu o tom, že stěžovatel se v roce 2006 důchodového pojištění OSVČ již neúčastnil a v dlužné částce rovněž není pojištění za tento rok žádným způsobem započítáno.

Pokud jde o výši doplatku na pojistném a penále z doplatků či ze záloh pojistného za jednotlivá léta, zjistil Nejvyšší správní soud, že závěry o jejich výpočtu provedené správním orgánem prvního stupně v platebním výměru ze dne 31. 7. 2008 a potvrzené žalovaným zcela vycházejí z obsahu správního spisu, zejména v něm založených přehledech o příjmech a výdajích stěžovatele v jednotlivých letech a dokladů o stěžovatelem poskytnutých platbách. Ostatně stěžovatel tyto výpočty nijak nezpochybňuje, namítá toliko promlčení věci. K námitce promlčení nutno předeslat, že vzhledem k tomu, že podle § 18 odst. 1 ve spojení s § 20 odst. 9 zákona č. 589/1992 Sb. se právo předepsat dlužné pojistné i penále promlčuje za 10 let od jejich splatnosti, přičemž platební výměr v projednávané věci, kterým bylo pojistné i penále předepsáno, byl vydán dne 31. 7. 2008, pak z vyměřených plateb přichází v úvahu toliko promlčení penále z doplatku na pojistném za roky 1996 a 1997, neboť jejich splatnost nastala dříve než v promlčecí době, počítané zpět od data 31. 7. 2008, tj. přede dnem 31. 7. 1998. V této souvislosti však nelze odhlédnout od toho, že předmětným platebním výměrem není vymáháno celé dlužné penále z pojistného za uvedená léta, neboť jak Nejvyšší správní soud zjistil, jedná se pouze o dopočtené penále z pojistného za rok 1996 a 1997 za období od 11. 3. 2003 do 31. 12. 2004 a od 1. 1. 2006 do 31. 12. 2006, tedy do data ukončení samostatné výdělečné činnosti stěžovatele.

V případě dopočteného penále z pojistného za rok 1996 se jedná o penále ve výši 447 Kč. Bylo zjištěno, že přehled o příjmech a výdajích stěžovatele za rok 1996 byl podán u správního orgánu prvního stupně dne 22. 8. 1997 (měl být podán do 30. 4. 1997). Na základě údajů uvedených v přehledu za rok 1996 byl stanoven doplatek na pojistném ve výši 6047 Kč, který byl v souladu s ustanovením § 14a odst. 3 zákona č. 589/1992 Sb. splatný 12. 5. 1997. V souladu s ustanovením § 22a téhož zákona, který stanoví pořadí plateb, byl tento částečně uhrazen platbami poskytnutými v období od 24. 8. 2000 do 22. 3. 2001 v úhrnné výši 4800 Kč, ze kterých bylo na úhradu předmětného doplatku na pojistném použito 4678 Kč. Neuhrazená částka doplatku na pojistném ve výši 1369 Kč byla vyčíslena a předepsána v platebním výměru ze dne 9. 11. 2001, č. j. 1022/020/9004/9.11.2001/Št-973. Na úhradu tohoto doplatku byla použita platba ze dne 21. 1. 2003 ve výši 820 Kč. Zbývající částka ve výši 549 Kč nebyla do vydání platebního výměru, který je předmětem nyní probíhajícího řízení, uhrazena. Z tohoto důvodu bylo z doplatku na pojistném za rok 1996 vyčísleno penále ve výši 9508 Kč, a to za období od

13. 5. 1997 (ode dne následujícího po dni splatnosti) do 31. 12. 2004 a od 1. 1. 2006 do 31. 12. 2006, tj. do ukončení samostatné výdělečné činnosti. Převážná část penále ve výši 8338 Kč je vymáhána platebním výměrem ze dne 9. 11. 2001, výše již uvedeného č. j., a to za období od 13. 5. 1997 do 9. 11. 2001. Částka 391 Kč je vymáhána platebním výměrem ze dne 5. 9. 2002, č. j. 1022/020/9004/5.9.2002/Št-779, a to za období od 10. 11. 2001 do 5. 2. 2002. Částka 332 Kč je vymáhána platebním výměrem ze dne 10. 10. 2003, č. j. 1022/020/9004/10.10.2003/Št-1119, a to za období od 6. 9. 2002 do 10. 10. 2003. Pouze dopočtené penále za období od 11. 10. 2003 do 31. 12. 2004 a též od 1. 1. 2006 do 31. 12. 2006, tedy do data ukončení samostatné výdělečné činnosti, ve výši 447 Kč, je předmětem nyní projednávaného platebního výměru. S ohledem na dobu, za níž je vyměřeno, je zcela evidentní, že nejde o penále promlčené.

Totéž je pak nutno konstatovat i ohledně penále z doplatku na pojistném za rok 1997, neboť jak Nejvyšší správní soud zjistil, jedná se i v tomto případě pouze o dopočtené penále z pojistného za rok 1997 za období od 11. 3. 2003 do 31. 12. 2004 a od 1. 1. 2006 do 31. 12. 2006, tedy do data ukončení samostatné výdělečné činnosti stěžovatele, a to ve výši 5519 Kč. Bylo totiž zjištěno, že přehled o příjmech a výdajích stěžovatele za rok 1997 byl podán u správního orgánu prvního stupně dne 10. 5. 1999 (měl být podán do 30. 4. 1998). Na základě údajů uvedených v přehledu za rok 1997 byl stanoven doplatek na pojistném ve výši 6788 Kč, který byl v souladu s ustanovením § 14a odst. 3 zákona č. 589/1992 Sb. splatný 11. 5. 1998. Vymáhán byl platebním výměrem ze dne 9. 11. 2001, č. j. 1022/020/9004/9.11.2001/Št-973. Do data vystavení platebního výměru, který je předmětem nyní projednávané věci, nebyl uhrazen. Z tohoto důvodu bylo z doplatku na pojistném za rok 1997 vyčísleno penále ve výši 18 844 Kč, a to za období od 12. 5. 1998, tj. ode dne následujícího po dni splatnosti, do 31. 12. 2004 a od 1. 1. 2006 do 31. 12. 2006. Částka 8676 Kč byla vymáhána platebním výměrem ze dne 9. 11. 2001, č. j. 1022/020/9004/9.11.2001/Št-973, a to za období od 12. 5. 1998 do 9. 11. 2001. Částka 1934 Kč byla vymáhána platebním výměrem ze dne 5. 9. 2002, č. j. 1022/020/9004/5.9.2002/Št-779, a to za období od 10. 11. 2001 do 5. 9. 2002. Částka 2715 Kč byla vymáhána platebním výměrem ze dne 10. 10. 2003, č. j. 1022/020/9004/10.10.2003/Št-1119, a to za období od 6. 9. 2002 do 10. 10. 2003. Toliko dopočtené penále za období od 11. 10. 2003 do 31. 12. 2004 a od 1. 1. 2006 do 31. 12. 2006, ve výši 5519 Kč je vymáháno platebním výměrem, který je předmětem nyní projednávané věci. I zde je tedy s ohledem na dobu, za níž je vyměřeno, zcela evidentní, že nejde o penále promlčené.

Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou ani námitku stěžovatele týkající se zásahu do práva na zákonného soudce a spravedlivý proces. Je totiž zřejmé, že věc byla v souladu s ustanovením § 31 odst. 1 s. ř. s. a platným rozvrhem práce Městského soudu v Praze rozhodována ve specializovaném senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Miroslavy Hrehorové a soudců Mgr. Dany Černovské a Mgr. Jiřího Tichého. Je zcela v souladu s příslušnými procesními normami, že přestože jako předsedkyně senátu v projednávané věci vystupovala JUDr. Miroslava Hrehorová, jednotlivé dílčí procesní úkony prováděla též soudkyně Mgr. Dana Černovská, které byla věc podle rozvrhu práce přidělena k vyřízení, resp. příslušní vyšší soudní úředníci či další zaměstnanci soudu. Lze dodat, že rovněž stěžovatel byl v průběhu řízení zcela v souladu s požadavky zákona poučen o svých procesních právech, mimo jiné byl vyzván a bylo mu umožněno vznést námitku podjatosti vůči kterémukoliv členu senátu. Této své možnosti ovšem stěžovatel

v zákonem stanovené lhůtě nevyužil. Stejně tak nutno vyhodnotit jako nedůvodnou námitku, týkající se chybného postupu při doručování napadeného rozsudku. I kdyby totiž v důsledku pochybení na straně držitele poštovní licence jako doručujícího orgánu nebyla stěžovateli doručena výzva k vyzvednutí zásilky, popř. příslušný pracovník doručujícího orgánu zásilku nedoručil, přestože byl stěžovatel v době doručování přítomen v místě bydliště, je nepochybné, že napadený rozsudek byl stěžovateli fakticky doručen a kasační stížnost jím byla podána včas, tedy v zákonem stanovené lhůtě, a jako taková byla též věcně projednána.

Na základě výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud po přezkoumání napadeného rozsudku Městského soudu v Praze, jakož i rozhodnutí správních orgánů obou stupňů k závěru, že nebyl naplněn žádný z tvrzených důvodů podání kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a c) s. ř. s., za použití ustanovení § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. Kasační stížnost proto není důvodná a Nejvyšší správní soud ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. tak, že vzhledem k tomu, že stěžovatel neměl ve věci úspěch a žalované žádné důvodně vynaložené náklady řízení nad rámec její běžné činnosti nevznikly, žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Vzhledem k tomu, že zástupkyně stěžovatele pro řízení o kasační stížnosti byla ustanovena usnesením Městského soudu v Praze ze dne 22. 6. 2010, č. j. 12 Ca 16/2008 - 52, platí její hotové výdaje a odměnu za zastupování v souladu s ustanovením § 35 odst. 8 první věty s. ř. s. za středníkem ve spojení s § 120 s. ř. s. stát. Nejvyšší správní soud proto přiznal zástupkyni stěžovatele odměnu za a) první poradu s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení a b) podání doplnění kasační stížnosti ze dne 8. 9. 2010, tedy dva úkony právní služby po 500 Kč podle § 11 odst. 1 písm. b) a d) ve spojení s § 7 položkou 2. a § 9 odst. 2 a 3 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), když v předmětné věci se ve smyslu § 9 odst. 2 advokátního tarifu jedná o věc nároků fyzické osoby v oblasti sociálního zabezpečení, pro niž se za tarifní hodnotu považuje částka 1000 Kč, a dále náhradu hotových výdajů v podobě režijního paušálu ve výši 2 x 300 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky. Nejvyšší správní soud tedy zástupkyni stěžovatele celkem přiznal odměnu za zastupování a hotové výdaje ve výši 1600 Kč. Jelikož zástupkyně nedoložila, že je plátcem daně z přidané hodnoty, nezvyšuje se její nárok podle § 35 odst. 8 věty druhé s. ř. s. o částku odpovídající této dani. Zástupkyni stěžovatele bude celková částka ve výši 1600 Kč vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. listopadu 2011

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu